

I. ÉNEK

Tolnai Ottó

„Befordultam a konyhára”

Pontosan tudom, kinek énekelek.
Mert nem így szólnák.
Vagy legalábbis még egyszer lehallgatnám.
Agyagba nyomnám.
Ágyékára fület ragasztanák.
És fagottja fekete homokját sem
engedném így lapos tányéromból
papírvékony vályúikba.
Mert magamnak inkább pattintanák.
A kígyót követném a homokon.
A szentjánosbogár árnyékát, amit
SOL reumájáért cseréltem.

— — — — —

Igen pontosan.
És azt is, hogy hogyan.
Ahogy megbeszéltük.
Fölugrasz, és elkiáltod magad:
„disznófejet veszünk
200 kilója”!
A hűtőszekrényről már egy kicsit halkabban,
mégiscsak szent hely a mozi.
Unatkoztunk, míg ürítettek bennünket.
Aztán minden sarkon meg kellett állnunk
újrakötni sálját.
Mintha valaki rálehelte volna a hajára,
elvesztette fényét.
Egy kétdináros nagyságú mélyedés van az arcán.
Belerakodik a por.

„Már első megmozdulásoddal agyonütötted.
Hátat fordítottál a halaknak.”
Madáreleddel tömöd őket.
„Süsü”, mondta MIMŐ,
„halkaka ez, nem madáreleddel.
— Ahogy kijössz a konyhába,
a lapokra ragadsz,
és hirtelen visszafordítod a fejed.
Talán hűtenek.”
Görbülni,
zsibbadni kezdtem, és megeredtek a könnyeim,
de amikor átadtak a hajósok
és az irataim a kis ápolónőnek,
porolni kezdtek a szemeim
a délszaki növénnel szegélyezett úton fölig.
Rácsosak volta az ablakok.
Sokba kerülne kiszedni őket.

Objektív kórus

Futkosás közben meglökte farával az asztalt
(Ez a hatalmas lány japánul jár.)
És megbillent a bögre.
(Szerencsére üres.)
Fehér zománca szinte fekete.
Láttuk fenekét.
Talán csak nem a számár nyomta
lábadra (Kislánykorodban,
Ő tudjuk,
titokban leégetted lábad száráról a szőrt.)
a stigmát. Pontosan az asztal
sarkán állt meg a bögre.
Mintha odaragasztották volna.
(Egyik „göloncsér” barátotok
kaparta ki,
hogy legyen miből innotok.
Szekrényetek is azért fekete,
mert szappanosládából csináltátok
az Akadémia műhelyében,
és kopácsolástokkal nem hagytátok
aludni a modellt.)
Mégis minden pillanatban leeshet.
Mintha mély víz állna benne
rég.
Jaj. A gáz megsütötte MIMŐ ujját.
Vigyázz.

— — — — —
De MIMŐ,
mi a fenét keresnek ezek a halak
a ŠIBENIKI TORONY-ban?
(Táskádban a hajfestékkal, a fegyverek listájával
küldetésedről meg ne feledkezz.
„Szönyegkereskedőt faragok magából,
mondta B-y.

Megtanítom szöni.

Persze a Kis katona is odabigyesztette címét.

Óva intett.”)

Meg sem fogod várni, hogy átszúrhasák a nyelvem,
talán már holnap gázra szórod őket.

— Újságpapírost ragasztottak a szemközi terasz ajtajára.

Rögtön fölismertem egyik sokat ígérő,

rövid életű, hatalmas formátumú filmújságunkat. Az egyik képet is
KUBRICK első filmjéből. Ezért járok ki ilyen sűrűn hozzád.

Amikor betiltották, nem tudtak mit kezdeni a raktáron levő
számokkal. A fővárosban nem merték eladni csomagolópapírosnak.
(„Magunk alatt vágnánk a fát.”

Hiába könyörögtünk, oltsa ki a reflektorokat,
hadd simogassák szép zománcos hátunkat a fák.)

És engem kértek, főzzem meg városkánkban az egyik kereskedelmi
vállalatot. Nagyon hálásak voltak. Mindegyik számból meg-
tarthattam magamnak két példányt.

Egypár hónapig minden lépésen, minden házban a filmújság szép
nagy fekete képeit lehetett látni.